

Ijuuu, kaka šansa, pubeca!

13. 11. 2016 napisal **Jaša Lorenčič**

Dvoje je nujno, da se pove. Ja. Je. Najprej... Da bi vsi radi bili, če si priznamo ali ne, backvokalisti. Šubidubi backvokalisti. Macarena/račke/asereje backvokalisti. Da, vsi. In... Pomembneje, drugič, vsi tipi se na eni točki sprijaznimo. Da... Nismo Joey. Niti Ross. Ne. Smo Chandler. Saj vem... Preživeta primerjava, itak. Ki je ni naflodral in zlorabil samo zaradi lepega. Ne. Spomnim se namreč epizode Prijateljev, ko so vsi skupaj, vseh preostalih pet, pozabili povedati Chandlerju, da ima v bistvu Joey žur na svoji strehi za svoje limonadaste sodelavce. In tako se Chandler znajde na monodrami, kjer ena ženska »predava« o svoji... menstruaciji. Skratka, en taki konkretni zajeb. Ki pa to sploh nujno ni. Ne spomnite, ne poznate? No, potem pa vse tiste predstave, s katerimi se je Joey mučil po newyorških kleteh v upanju na hollywoodski preboj. Na luknje, beznice, bufe, kleti. To bi.

E, take predstave, to bi. Ko pošlataš radiator, če dela, ker vidiš, da se brhke mladenke pokrivajo z jaknami. In ja, delajo radiatorji. In ja, seveda so, sram me bodi, kaj pa sem šele pri tridesetih spravljam v sceno, gor in dol po Mariboru točno take bufe, luknje, presežki, šefle in lokacije. Ampak boljše to najti pozno kot prepozno, ne?

In eto! Pot pod noge, fb mesinđer v GT22 in piči! Zdaj... GT22 res relativno solidno poznam. Vem, kje je moški wc in zakaj je ženski toplejši, ker smo tam (okej, v studiu, ne na hajzlu) snemali sprva naš podcast Ofsajd (še enkrat hvala vsem, ki ste pri tem pomagali!). Se pa v GT22 nekako strukturno nisem znašel, ker sem morda kot novinar preveč poštekal logiko institucij. Saj veste, pr služba, akreditacija, tiskovke, premiere. Plac, kjer iščeš onega, ki ti bo povedal, da ne veš, kaj iščeš. No, pa saj, tistega onstranskega sveta inštitucij itak nikoli nisem kupil (pa sem imel tri abonmaje v lajfu), predvsem pa nisem v mariborskem gledališču (še kot srednješolec) nikoli razumel logike, da ne odpirajo vrat pred predstavo in se potem tiščiš kot kreten, gledaš, zakaj imajo vsi vse zlikano na špuro in take neudobno jajce.

No, saj tudi v GT22 so bila vrata še zaprta za dol v klet, kjer je oder z najbolj prikupnim, luštnim in scrkljanim imenom: Intimni oder. Lahko bi se bil Reneju komot kosmato zlagal, ko me je vprašal, če sem že kdaj bil doli. In ne, res nisem bil. Vem, da so ga nekaj obnavljali, vem, da si lahko »kupil« ali »najel« ali skratka nekaj naredil, da je tvoje ime zdaj na plakatu nad štengami za štenge, ki vodijo tja dol k Danteju in mariborskemu povodnemu možu z imenom Stane. Oni, ki imajo imena tam, ki so pomagali pri štengah in za Intimni oder... Kapo dol!

Nismo se toliko gužvali na hodnikih, ni bilo drenjanja, kot temu rečejo v Pop In, le nekoliko zeblo je, kar sem prej opazil kot začutil, saj je imela brhka deklina na blagajni, ki mi je karto pomolila iz kuverte še preden sem rekel zdravo, na glavi kapo in nasploh je izgledala kot mariborska verzija eskima – ženska, luštna verzija eskipa. To je to, ne? Potem sem si vlekel gor šlic, ker mi stalno polzi dol (to je za tiste, ki so me nemara opazili in mislili, da se prijemam iz kakšnih drugih vzgibov) in se sprehodil skozi mini razstavo z imenom »Pregled slovenske odrske fotografije 1991 – 2016«, ki je še v nastajanju (kreatorja Andrej Firm in Miha Sonda), ampak že to, na kar zdaj nabašješ je en tak... Kaj pa vem. Ruker. Ker so fotografije res in medias res. Fultrefer. Nimaš pojma o predstavah, nisi bil, vidiš pa Tadeja Toša iz leta 1997, pa Peklenska pomaranča pa tak... O vsem si morda nekaj slišal, ampak če nisi bil, si zdaj vsaj vesel, pričakovanja poln, da boš pa, evo vam k..., ti morda videl predstavo, ki bo enkrat ovekovečena in bo en drugi dimpek gledal sliko ravno te predstave. Zaključek je torej jasen: danes je ta dan! Ne vem za vas, jaz imam ponavadi tak občutek, ko nabašem na čakanje pred vrati. Da bo danes pa... Da bo danes... No, da bom Chandler.

